

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	Grzegorz Tyrka del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2019r. w Gliwicach

sprawy z powództwa J. S. (S.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej (...)

w T.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 22 października 2018 r. **sygn. akt** IV P 365/18

oddala apelację.

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) sędzia Grzegorz Tyrka

Sygn.VIII Pa 29 / 19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 października 2018 roku Sąd Rejonowy w T. oddalił powództwo J. S. skierowane przeciwko (...) SA (...) w T. o zapłatę kwoty 220 złotych tytułem świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych . Zasądził od powoda w na rzecz pozwanego kwotę 67 zł 50 gr tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu w orzeczenia Sąd podał, że powód był zatrudniony w pozwanej spółce w okresie 25 listopada 1981 roku do 27 marca 2018 roku, a stosunek pracy rozwiązał się na mocy porozumienia stron w związku z przejściem powoda na emeryturę . Od dnia 28 marca 2018 roku powodowi przyznano prawo do emerytury pomostowej . W dniu 4 kwietnia 2018 roku powód podjął zatrudnienie w (...) Urzędzie Marszałkowskim. Był członkiem wyjazdu

weekendowego organizowanego przez związek zawodowy i wniósł o dofinansowanie z funduszu socjalnego wyjazdu dla siebie i małżonki w łącznej kwocie 220 zł.

W pozwanym zakładzie obowiązuje Regulamin gospodarowania środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, który obejmuje również emerytów i rencistów pozostających w obsłudze Zakładu (...) i członków ich rodzin, w tym współmałżonków.

Dnia 6 czerwca 2018 roku powód złożył oświadczenie dla potrzeb socjalnych, że nadal pobiera emeryturę i że podjął zatrudnienie na podstawie umowy o pracę u innego pracodawcy. Powód został poinformowany, że jego wniosek został załatwiony negatywnie. W kolejnym piśmie wskazano, że w związku z podjęciem zatrudnienia u nowego pracodawcy przestał być emerytem w rozumieniu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i stał się u nowego pracodawcy pracownikiem. W związku z tym utracił w pozwanym zakładzie uprawnienia do korzystania ze świadczeń socjalnych.

Zdaniem Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd przytoczył treść art. 8 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Wskazał, że postanowienia regulaminu nie mogą tworzyć praw podmiotowych konkretnych osób do określonych świadczeń. Roszczenie o świadczenie konkretna osoba nabędzie dopiero z chwilą, gdy zostanie przyznane, a ewentualne zamieszczenie w regulaminie postanowień, które tworzą prawa podmiotowe konkretnie osób do określonych świadczeń będzie wykraczało poza dozwoloną prawem treść regulaminu i dlatego nie będzie wywoływało skutków prawnych.

Sąd Rejonowy powołał orzeczenia Sądu Najwyższego, a to wyrok z dnia 4 lipca 2007 roku wydany w sprawie II PK 25 /07 i treść uchwały z dnia 15 listopada 1991 roku w sprawie 1 PZP 56/91.

Zdaniem Sądu treść Regulaminu obowiązującego u pozwanego, a zwłaszcza postanowienia § 8 ust. 7 § 13 i § 18 prowadzą do przekonania, że świadczenie w postaci dofinansowania do wycieczek nie ma charakteru roszczeniowego. Ponadto Sąd podniósł, że nawet gdyby przyjąć, iż świadczenie objęte pozwem charakter roszczeniowy to i tak prawidłowa była decyzja pracodawcy. Emeryt, który podejmuje zatrudnienie u nowego pracodawcy staje się pracownikiem u nowego pracodawcy, a nie jest emerytem uprawnionym do świadczeń z ZFŚS.. Dlatego też powództwo należało oddalić.

W apelacji od wyroku powód domagał się i zasądzenia kwoty 220 zł zarzucając naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i błędnej wykładni uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1991 roku sygnatura 1 PZP 51/ 91. Jego zdaniem uchwała dotyczyła jedynie emerytów, którzy mieli zawieszoną wypłatę emerytury a on emeryturę pobiera, w związku z czym jest uprawniony do dofinansowania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu. Sąd drugiej instancji w całości podziela stanowisko Sądu Rejonowego zawarte w uzasadnieniu wyroku i uznaje je za własne.

Środki z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych muszą być wydatkowane nie tylko zgodnie z postanowieniami regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, lecz także zgodnie z bezwzględnie obowiązującymi przepisami ustawy z 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, z którymi regulamin ten musi być zgodny. Postanowienia regulaminu wykorzystania zakładowego funduszu świadczeń socjalnych wydanego na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1352) są wiążące w zakresie określającym tryb przyznawania pracownikom świadczeń, w sposób uwzględniający indywidualną ocenę każdego przypadku w odniesieniu do ustanowionych kryteriów.

W Regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych obowiązującego w pozwanej spółce w § 5 i 6 przewidziano tryb przyznawania świadczeń. Wnioski rozpoznaje Komisja, negatywnie zaopiniowane wnioski nie wymagają uzasadnienia, a decyzja Pracodawcy – Administratora jest ostateczna.

Postanowienia Regulaminu w tym zakresie są zgodne z ustalonym orzecznictwem sądowym , zgodnie z którym nie można domagać się świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych na drodze sądowej w sytuacji, kiedy decyzja komisji zakładowej takiego świadczenia nie przyznała. Sąd nie może zastępować komisji socjalnej ,ani zmieniać decyzji organu uprawnionego do rozpoznawania wniosków o świadczenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Słusznie zwrócił Sąd Rejonowy uwagę, że postanowienia regulaminu nie mogą tworzyć praw podmiotowych konkretnych osób, nawet jeżeli w regulaminie zawarte są takie postanowienia. Nie stanowią one samodzielnej podstawy do przyznania świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Świadczenia muszą być uzależnione od sytuacji życiowej rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu i są uznaniowe. Dopiero w sytuacji, gdy komisja przyzna świadczenie z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych a pracodawca – administrator (jak wskazano w regulaminie) odmawia realizacji tej decyzji powstaje roszczenie o jej wykonanie na drodze sądowej.

Skoro w niniejszej sprawie Komisja nie przyznała świadczenia powodowi powództwo z tej przyczyny winno być oddalone. Bez znaczenia w takiej sytuacji jest, czy powód jest emerytem, pracownikiem , czy byłym pracownikiem pozwanego. Żadna z tych osób w przypadku negatywnej decyzji komisji socjalnej nie może skutecznie domagać się przyznania prawa do danego świadczenia na drodze sądowej. Bezprzedmiotowy pozostaje więc zarzut apelacji odnośnie niewłaściwej interpretacji uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1991 roku sygn. akt 1 PZP 56/91 przez Sąd Rejonowy.

Apelację jako bezzasadną oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) sędzia Grzegorz Tyrka